

Des del cel continuï intercedint per aquesta diòcesi!

El bisbe emèrit de Lleida, Mons. Ramon Malla Call va morir la matinada del 18 d'abril, Divendres Sant, a l'edat de 92 anys. Qui va protagonitzar un dels mandats més llargs de la història de la Diòcesi de Lleida, 31 anys, ha estat enterrat Dilluns de Pasqua, 21 d'abril, a les 11 del matí a la Catedral Nova, a la Capella de la Mare de Déu de Montserrat. La capella ardent va quedar instal·lada a la Capella del Santíssim de la mateixa catedral, on els lleidatans i feligresos hem pogut retre-li l'homenatge pòstum.

El 24 de juliol de 1968, el papa Pau VI el nomenà bisbe de Lleida, essent ordenat el 27 d'octubre del mateix any a la Catedral Nova.

Cal destacar, ja des de l'inici del seu servei pastoral, l'impuls per aplicar les línies marcades pel Concili Vaticà II, que va tenir un moment especial amb la Setmana de Pastoral.

Un altre esdeveniment important a l'episcopat de Mons. Malla va ser la celebració de la Setmana d'Evangelització, amb el desig de conèixer i aprofundir en el contingut de l'exhortació apostòlica de Pau VI *Evangelii Nuntiandi*. El bisbe Malla també va promoure l'activa participació de la diòcesi de Lleida en el Concili Provincial Tarraconense, que se celebrà de gener a juny de 1995.

Durant el seu episcopat es van construir fins a deu noves parròquies, es va habilitar provisionalment el Museu Diocesà, i es va construir el Monestir de les Carmelites Descalces i la nova Casa Sacerdotal.

La Diòcesi de Lleida també va viure situacions complexes durant aquests anys, com ara la problemà-

tica de les propietats dels Canonges a Montagut i la partició de la diòcesi lleidatana amb el pas de part de la diòcesi a la de Barbastro-Monzón. Durant el seu pontificat va realitzar cinc cops la Visita Pastoral a totes les parròquies i entitats de la diòcesi. El 19 de desembre de 1999, el bisbe Malla va cedir el bàcul de la diòcesi al bisbe Francesc-Xavier Ciurana.

En els darrers anys de la seva vida, Mons. Ramon Malla ha viscut a la Casa Sacerdotal de Lleida amb una germana seva, i cuidat per les religioses. També acompanyat per Mn. Vicenç Ros, que va ser el seu secretari.

En la missa funeral, el Sr. Bisbe Joan Piris, després d'haver acompanyat al seu germà bisbe emèrit amb una especial atenció en aquests últims moments, en la seva homilia es referí al difunt amb paraules sentides i expressives que volem recordar: «La seva ha estat una vida plena de dinamisme, entregada generosa, compromesa, encarnada; plena de projectes i de realitzacions en els diferents camps de la pastoral diocesana... Però, sobretot, hi ha una cosa que és més difícil de descobrir a primera vista i en la que no abunden molt els mitjans de comunicació: la petjada que ha deixat en moltes vides. En puc donar fe recollint el testimoni de la bona gent de Lleida que ha passat aquests dies davant del seu fèretre i que m'ho ha manifestat. ¿Us imagineu quantes persones, grups i comunitats haurà visitat i quantes germanes i germans haurà escoltat i ajudat a viure (en 18 anys de prevere i més de 30 de bisbe a casa nostra)? Donem-li gràcies al Bon Déu.»

Monsenyor Ramon Malla Call descansa en pau!

AJUDANT A VIURE

«Crec en un sol baptisme per al perdó dels pecats»

Qui de vostès recorda la data del seu baptisme?, preguntava el papa Francesc en la catequesi del dimecres fa uns mesos als milers de pelegrins reunits en la Plaça de Sant Pere i fora d'ella.

En la Missa de cada diumenge fem la nostra professió de fe i afirmem: Crec en un sol baptisme per a la remissió dels pecats. És l'única referència explícita que hi ha en el Credo a un Sagrament. Allí es parla

només del baptisme. Certament, el baptisme és la «porta» de la fe i de la vida cristiana i Jesús Ressuscitat encarregà als seus apòstols: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'Evangeli a tota la humanitat. Els qui creuran i seran batejats se salvaran» (Mc 16,15-16).

El Papa va explicar que la missió de l'Església és evangelitzar i perdonar els pecats a través del sagrament baptismal, que es renova en el sagrament de la penitència. I va encomanar una tasca: «Quan tornis a casa pregunta quin dia vaig ser batejat. És el teu segon aniversari, el dia del naixement a l'Església». El baptisme és la carta d'identitat del cristià i està lligat al perdó dels pecats. El sagrament de la penitència o confessió és com un segon baptisme que consolida i renova el primer. El dia del nostre baptisme és el punt de partida d'un camí cap a Déu, un camí de conversió que dura tota la vida i que està contínuament sostingut pel sagrament de la penitència. Quan anem a confessar-nos de les nostres febleses i pecats, anem a demanar el perdó de Déu però, amb aquest perdó, renovem també el baptisme perquè en cada confessió celebrem el dia del baptisme. Per això deia el Papa que la confessió no és una sala de tortura sinó una festa, per tenir neta la vestidura blanca de la nostra dignitat cristiana.

El baptisme és una veritable immersió en la mort de Crist, de la qual es ressorgeix amb ell com creatures noves. Bany de regeneració i d'il·luminació. Plens de la gràcia de Crist, la seva llum desfà des de dins les tenebres del pecat i el batejat es converteix en llum per als germans que estan a les fosques. I el Bisbe de Roma preguntava: Et sents fort o vius arrossegant-te? El baptisme dóna força. Et sents il·luminat amb la llum que ve de Crist o ets un home o dona que viu a les fosques? El do és convertir-se en llum per a tots. Es tracta d'una intervenció potent de la misericòrdia de Déu en la nostra vida que no ens treu la feblesa humana. Tots som febles, tots som pecadors. No ens treu la responsabilitat de demanar perdó cada vegada que ens equivoquem, i això és preciós. No em puc batejar dues, tres, quatre vegades, però sí puc anar a la confessió. I quan em confesso renovo la gràcia del baptisme. El Senyor és bo i mai es cansa de perdonar. El baptisme ens obre les portes de l'Església, però també quan la porta es tanca pels nostres pecats la confessió la torna a obrir, perquè la confessió és com un segon baptisme que ens il·lumina per anar endavant en el Senyor.

I el Successor de Pere acabava dient: «Anem endavant i contents! perquè la vida s'ha de viure amb l'alegria de Jesucrist, i aquesta és una gràcia del Senyor.»

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

▶ **JUANJO FERNÁNDEZ**

Projecte Montserrat

El proppassat 4 d'abril, un miler de nens i nenes de disset escoles cristianes del país van celebrar la jornada presencial del projecte telemàtic *Montserrat, un munt d'aventures*. Aquest projecte, que porta a terme des de fa 15 anys la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), té per objectiu donar a conèixer Montserrat i el seu entorn de manera interactiva. Juanjo Fernández, consultor pedagògic de la FECC, n'és un dels organitzadors.

Com neix el projecte?

Montserrat, un munt d'aventures va sorgir l'any 1998 des de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya arran de la sensibilitat especial per promoure la integració de les TIC en tots els processos que s'esdevenen en l'escola, tant en la gestió com en els processos d'ensenyament i aprenentatge.

Quina és la resposta de les escoles?

Una resposta extraordinària! Penseu que els alumnes participants descobreixen les singularitats i la vida quotidiana de l'abadia i el seu entorn guiats pels escolans. Només són disset les escoles que poden participar en el projecte i apropar-se a Montserrat de manera telemàtica... i presencial!

Per què calia un projecte com aquest?

Sovint desconeixem el que tenim més a prop. Per tant, calia un projecte en què els alumnes de 3r a 6è de primària descobrissin Montserrat a través de cinc itineraris: muntanya, Santuari, monestir, museu i música. La cultura religiosa és fonamental, com ho és l'estimació pel nostre patrimoni. En el projecte també es treballa l'enriquiment espiritual: tots els grups van a saludar la Mare de Déu i li ofereixen pregàries i cançons.

HISTORIA DE LA CARIDAD

La capa de san Martín de Tours

Si hay que escoger un icono de la caridad cristiana, este puede muy bien ser la imagen de san Martín de Tours reproducida ininidad de veces en iglesias, catedrales y capillas del mundo cristiano. Martín fue un soldado que abandonó la carrera militar tras 25 años de servicio para convertirse en soldado de Cristo, retirándose a vivir su religiosidad en soledad. Siendo todavía soldado, dividió su capa militar con un mendigo que encontró en Amiens tiritando de frío. Poco después tuvo una visión de Cristo cubierto con esa parte de su capa que había regalado.

De hecho, Martín reconoce a Jesús en el que se ha guarnecido con la parte regalada de su capa. Poco a poco, Martín y otros ascetas, monjes y obispos —como san Cesáreo de Arlés— son considerados santos aunque no hayan sufrido el martirio, porque se les considera fieles imitadores de Jesucristo en su fidelidad hasta la muerte. En muchos casos lo que más se resalta es su caridad.

La devoción a estos santos se extendió por Europa y fueron admirados e imitados por los diversos pueblos, dando lugar a nuevas costumbres y tradiciones que conformarán la vida de los nuevos pueblos.

En la vida de Martín de Tours que escribió Sulpicio Severo, lo exalta como igual a los mártires por su renuncia al mundo, su humildad, su paciencia y su caridad. Martín obtuvo un *martyrium sine cruore* (sin efusión de sangre), siendo agraciado por Dios con una virtud milagrosa.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. *Historia de la caridad en la Iglesia*, Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

«Reanimar mi alegría»

Gerard Bessière, sacerdote y escritor espiritual francés, después de la muerte de su padre, como todo hijo, vivió días de dolor. Subrayó: —«Me humilla comprobar que a veces me dejo llevar por el dolor de la muerte de mi padre.»

Días después añadiría al texto:

- «Los amigos se extrañan de mi silencio. He sabido que algunos se inquietan y comentan entre ellos: “Ya no silba...”
- »Y he vuelto a silbar. Voluntariamente.
- »El primer lenguaje debe ser: “Mi cara sonriente, afable, alegre.”
- »El segundo: “Mi actitud acogedora con quien me encuentre”.
- »¿Podría yo hablar de Jesús... si no *reanimara mi alegría?*»

Rainer María Rilke afirmó: «Todos los que te buscan y te tientan, / y aquellos que te encuentran, / te someten a la imagen y al gesto.» Tener buen humor es el primer acto de virtud.

San Juan de la Cruz, doctor de la Iglesia, comentando el «silbido leve del viento» que escuchó el profeta Elías, afirmaba: «Este divino *silbo* que entra por el oído del alma, no solamente es sustancia entendida, sino también descubrimiento de verdades de la divinidad y revelación de secretos suyos ocultos. Algunos teólogos dicen que: “Elías en aquel *silbo*... vio a Dios”.

¡Suframos o no, debemos intentar «reanimarnos en la Alegría!»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¿Descentrados? ¡Centrados en Cristo!

¡Centrar!, ¡buscar el centro!... repetimos en el arte, en el deporte, en la ciencia; lo subrayamos al investigar la verdad, al rastrear un camino... En psicología y en otras ciencias humanas se nos invita a ser en la vida personas centradas.

Sin embargo, el papa Francisco invita a ¡descentrarnos! A «avanzar en una saludable descentralización» en el proceder eclesial (EG 16); y también a vivir la «experiencia hermosa y un poco paradójica» de descentrarnos, porque «cuanto más te unes a Jesús y él se convierte en el centro de tu vida, tanto más te hace Él salir de ti mismo, te descentra y te abre a los demás». «El discípulo-misionero es un descentrado: el centro es Jesucristo, que convoca y envía. El discípulo es enviado a las periferias existenciales». Estamos, por así decirlo, «desplazados», estamos al servicio de Cristo y de la Iglesia.

El Señor es el único Dios de nuestra vida. Cristo es «el Camino, la Verdad y la Vida» (Jn 14,6). Dios es «centro luminoso de fiesta y de alegría que quiere comunicar a su pueblo ese gozo salvífico» (EG 4). En esta fiesta, de encuentro con el Señor y con el hermano, encontramos nuestro centro, nuestro gozo y alegría.

Hna. M. de los Ángeles Maeso
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 19.** □ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Ac 14,5-18 / SI 113 / Jn 14,21-26]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.
- 20.** □ **Dimarts** [Ac 14,19-28 / SI 114 / Jn 14,27-31a]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i els esparters; sant Baldiri o Boi, mr.
- 21.** □ **Dimecres** [Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.
- 22.** □ **Dijous** [Ac 15,7-21 / SI 95 / Jn 15,9-11]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, rel. agustina.
- 23.** □ **Divendres** [Ac 15,22-31 / SI 56 / Jn 15,12-17]. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.
- 24.** □ **Dissabte** [Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada... Sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.
- 25.** □ **† Diumenge vinent**, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Ac 8,5-8.14-17 / SI 65 / 1Pe 3,15-18 (o bé: 1Pe 4,13-16) / Jn 14,15-21 (o bé: Jn 17,1-11a)]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

DIUMENGE V DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula». Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Timon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Celebreu el Senyor amb la lira, / acompanyeu amb l'arpa els vostres cants. R.

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclusiva: «Jo poso a Síó una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat». És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-12)

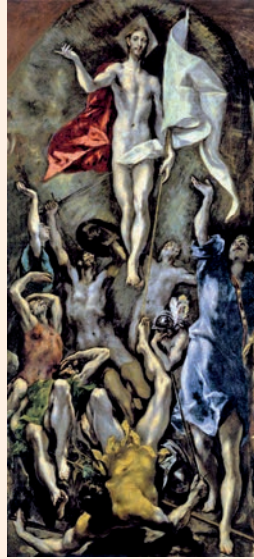
En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asseverin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist». Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més». Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres i encara no em coneixes? Qui em veu a mi veu el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no vénen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, diciendo que en el suministro diario no atendían a sus viudas.

Los Doce convocaron al grupo de los discípulos y les dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos de la administración. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea: nosotros nos dedicaremos a la oración y al ministerio de la palabra.» La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo, a Felipe, Prócoro, Nicánor, Timón, Parmenas y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando.

La palabra de Dios iba cundiendo, y en Jerusalén crecía mucho el número de discípulos, incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

Resurrecció del Senyor. Pintura d'El Greco, Museu del Prado (Madrid)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dad gracias al Señor con la cítara, / tocad en su honor el arpa de diez cuerdas. R.

Que la palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, la piedra viva desechada por los hombres, pero escogida y preciosa ante Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción del templo del Espíritu, formando un sacerdocio sagrado, para ofrecer sacrificios espirituales que Dios acepta por Jesucristo. Dice la Escritura: «Yo coloco en Síon una piedra angular, escogida y preciosa; el que crea en ella no quedará defraudado.» Para vosotros, los creyentes, es de gran precio, pero para los incrédulos es la «piedra que desecharon los constructores: esta se ha convertido en piedra angular», en piedra de tropezar y en roca de estrellarse. Y ellos tropiezan al no creer en la palabra: ese es su destino.

Vosotros sois una raza elegida, un sacerdocio real, una nación consagrada, un pueblo adquirido por Dios para proclamar las hazañas del que os llamó a salir de la tiniebla y a entrar en su luz maravillosa.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Que no tiemble vuestro corazón; creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas estancias; si no fuera así, ¿os habría dicho que voy a prepararos sitio? Cuando vaya y os prepare sitio, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo, estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino.» Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?» Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre, sino por mí. Si me conocéis a mí, conoceréis también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto.» Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta.» Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace sus obras. Creedme: yo estoy en el Padre, y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. Os lo aseguro: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aún mayores. Porque yo me voy al Padre.»

COMENTARI

Jesús i el Pare fan estada en el creient

Estem en el comiat de Jesús. Llargs parlaments als deixebles sobre el futur de l'existència creient en absència seva. Jesús anuncia que se'n va. És una forma de parlar de la seva mort. Però una manera característica de l'Evangeli de Joan: fins a sis verbs diferents descriuen la mort de Jesús com a marxa, allunyament, partença, pas d'aquest món al Pare, deixar el món. No s'esmenta per res el sofriment, la mort, ni la creu. Jesús, simplement i senzilla, se'n va. Però per tornar. «Me'n vaig però torno» és el *lema* del comiat. Això diferencia notablement el comiat de Jesús dels comiats de l'Antic Testament.

Però el text d'avui ens diu amb èmfasi que Jesús va a preparar lloc als deixebles a la casa del Pare, on hi ha moltes estances. La casa del Pare és el lloc de Jesús per excel·lència. Ho diu el començament de l'evangeli, en l'escena de l'expulsió dels venedors (2,16). Però Jesús ho diu en diferents moments d'una forma més el·líptica però clara: «Allà on jo sóc» (7,33.36; 12,26; 17,24). Jesús vol preparar un lloc per als deixebles allà on Ell és «perquè també vosaltres estigueu allò on jo sóc» (14,3). Naturalment, Jesús és amb el Pare: «Jo estic en el meu Pare i el meu Pare està en mi» (14,11-12; cf. 10,38).

Al llarg de tot l'evangeli, Jesús ha estat amb els deixebles, amb els seus amics, amb els jueus, amb els fa-

riseus. Però, ensems, Jesús ha estat amb el Pare, perquè Jesús pertany a l'àmbit del Pare, a l'àmbit de Déu (1,1). Per això resulta sorprenent que, una mica més endavant, en el mateix capítol 14, Jesús ens digui: «Qui m'estima guardarà la meua paraula, el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell». La paraula *estada* (*monê*) és exactament la mateixa que descriu les estances (*monai*) de la casa del Pare. És Jesús qui ve a nosaltres i fa estada en nosaltres i amb Ell ve, indefectiblement, el Pare.

Estar en Jesús o que Jesús estigui en nosaltres descriu el mateix misteri d'immanència mútua. És el misteri de la fe.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ÀREES DE COOPERACIÓ PASTORAL

Àrea d'entitats sociocaritatives

Mans Unides

- Finalitat de Mans Unides:
 - Denunciar l'existència de la fam, pobresa, injustícies socials i les causes que la comporten.
 - Sensibilització envers aquests temes.
 - Recaptar fons per finançar el projectes d'ajut.
- Organització:
 - Serveis centralitzats a Madrid, amb presència de 70 delegacions al territori nacional.
- Reptes, propostes:
 - En aquests moments de crisi generalitzada, Mans Unides pot dur a terme els seus objectius, malgrat haver minvat el nivell de recaptació. L'any 2012 es van dur a terme 550 projectes de desenvolupament a 56 països.
 - La nostra proposta és buscar mitjans econòmics per poder complir els objectius.
 - El nostre repte és seguir treballant per aconseguir un model de desenvolupament humà integral i sostenible en educació sanitària i social per als més desafavorits.

Celebració de la Missa Crismal

La Catedral Nova s'ha omplert de fidels que han participat en la Missa que cada Dimarts Sant presideix el Sr. Bisbe Joan Piris, concelebrada per la major part dels preveres de la nostra diòcesi. En la seva homilia el nostre bisbe Joan agraià la presència dels fidels que —di-

gué— era un bon signe eclesial. Citant el papa Francesc, anà fent referències a les característiques que han de tenir els preveres, com ara posar-se al servei de la comunitat, l'amor apassionat per l'Església, i revifar el do rebut en el Sagrament de l'Ordre.

Enguany, l'oli per a la benedicció dels Sant Olis ha estat ofert per la Cooperativa d'Aspa.

Des de l'IREL

Ramon Prat, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses-IREL va cloure el cicle de conferències del curs 2013-2014, dedicat a la Saviesa, anunciant el pròxim, que estarà dedicat a l'Amor i que arrencarà el 16 d'octubre, a l'Aula Magna de la Universitat de Lleida, amb la lliçó inaugural, que anirà a càrrec de Carles Torner.

La Sala Montsuart de l'Institut d'Estudis Ilerdencs es va tornar a omplir per escoltar el filòsof Pere Lluís. El qual va dividir la seva intervenció en tres parts. Va finalitzar la seva conferència, centrant la seva explicació en dos models concrets de saviesa, un extret del fet religiós —els Llibres Sapiencials— i l'altre laic —l'obra de Michel de Montaigne—, que va recomanar reiteradament.

Decret de celebració de la memòria obligatòria del beat Salvi Huix Miralpeix

El Sr. Bisbe ha signat el decret d'inserció en el calendari propi del Bisbat de Lleida de la celebració de la memòria obligatòria del beat Salvi Huix Miralpeix, bisbe i màrtir, i dels corresponents textos litúrgics. La data és el 5 de maig.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 14 h. Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

- **Diumenge, 18 de maig:**
 - 12 h, Confirmacions a la parròquia de l'Assumpta (Llardecans).
 - 19 h, Confirmacions a la parròquia de Santa Maria Magdalena.
- **Dimarts, 20 de maig:**
 - 11 h, Confirmands del col·legi Santa Anna visiten el Sr. Bisbe.
- **Dijous, 22 de maig (22, 23, 24 i 25):**
 - «Trobada de Degans de Facultats de Comunicació d'Universitats Espanyoles vinculades a l'Església» a Roma.
- **Diumenge, 25 de maig: Dia del Malalt.**

Infants visiten el Sr. Bisbe

Un grup de nens i nenes de Torres de Segre han realitzat una visita al bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, amb motiu de la seva preparació en el camí per rebre el sagrament de la Primera Comunió. Els menors van estar acompanyats pel rector de la parròquia, Mn. Xavier Batiste, les catequistes i diverses mares.

V ASSEMBLEA DIOCESANA

Dissabte 31 de maig, a les 9.30 h
a la Casa de l'Església
(Acadèmia Mariana)

AYUDANDO A VIVIR

«Creo en un solo bautismo para el perdón de los pecados»

¿Quién de ustedes recuerda la fecha de su bautismo? preguntaba el papa Francisco en la catequesis del miércoles hace unos meses a los miles de peregrinos reunidos en la Plaza de San Pedro y fuera de ella.

En la Misa de cada domingo hacemos nuestra profesión de fe y afirmamos: Creo en un solo bautismo para la remisión de los pecados. Es la única referencia explícita que hay en el Credo a un Sacramento. Allí se habla sólo del bautismo. Ciertamente, el bautismo es la «puerta» de la fe y de la vida cristiana y Jesús Resucitado encargó a sus apóstoles: «Id por todo el mundo y proclamad la buena noticia a toda criatura. El que crea y se bautice, se salvará; pero el que no crea se condenará» (Mc 16,15-16).

El Papa explicó que la misión de la Iglesia es evangelizar y perdonar los pecados a través del sacramento bautismal, que se renueva en el sacramento de la penitencia. Y encomendó una tarea: «Cuando vuelvas a casa pregunta ¿qué día fui bautizado? Es tu segundo cumpleaños, el día del nacimiento en la Iglesia». El bautismo es la carta de identidad del cristiano y es-

tá ligado al perdón de los pecados. El sacramento de la penitencia o confesión es como un segundo bautismo que consolida y renueva el primero. El día de nuestro bautismo es el punto de partida de un camino hacia Dios, un camino de conversión que dura toda la vida y que está continuamente sostenido por el sacramento de la penitencia. Cuando vamos a confesarnos de nuestras debilidades y pecados, vamos a pedir el perdón de Dios pero, con este perdón, renovamos también el bautismo porque en cada confesión celebramos el día del bautismo. Por eso decía el Papa que la confesión no es una sala de tortura sino una fiesta, para tener limpia la vestidura blanca de nuestra dignidad cristiana.

El bautismo es una verdadera inmersión en la muerte de Cristo, de la que se resurge con él como criaturas nuevas. Baño de regeneración y de iluminación. Llenos de la gracia de Cristo, su luz deshace desde dentro las tinieblas del pecado y el bautizado se convierte en luz para los hermanos que están a oscuras. Y el Obispo de Roma preguntaba: ¿Te sientes fuerte o vives arrastrándote? El bautismo da fuerza. ¿Te sien-

tes iluminado con la luz que viene de Cristo o eres un hombre o mujer que vive a oscuras? El don es convertirse en luz para todos. Se trata de una intervención potente de la misericordia de Dios en nuestra vida que no nos quita la debilidad humana. Todos somos débiles, todos somos pecadores. No nos quita la responsabilidad de pedir perdón cada vez que nos equivocamos, y eso es precioso. No me puedo bautizar dos, tres, cuatro veces, pero sí puedo ir a la confesión. Y cuando me confieso renuevo la gracia del bautismo. El Señor es bueno y nunca se cansa de perdonar. El bautismo nos abre las puertas de la Iglesia, pero también cuando la puerta se cierra por nuestros pecados la confesión la vuelve a abrir, porque la confesión es como un segundo bautismo que nos ilumina para ir adelante con el Señor.

Y el Sucesor de Pedro terminaba diciendo: «¡Vamos adelante y contentos! porque la vida se debe vivir con la alegría de Jesucristo, y esta es una gracia del Señor.»

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737